

Δέν ξέρω τόν Σουλτάνο τί διάβολος τόν πιάνει
καί ἀπ' αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἑαυτὸν του τρέμει,
ἀλλὰ μὲ ὅλα τοῦτα ποῦ σκέπτεται καὶ κάνει
μοῦ φαίνεται πῶς πάει συχνὰ μὲς 'στο χαρέμι,
πῶς ἡ Χανούμισαίς του τὸν 'πῆραν 'στο κοντό
κι' ἐφίρανε τὸν νοῦ του ἢ καθεμιά Μαντώ.

Κι' ἐνῶ μᾶς κάνει πάλι τὸν φίλο ἡ Τουρκιά
μὲ λύσαν μαστιγώνει τοὺς Ἑλληνας παντοῦ,
μᾶς δίνει κάθε τόσο καὶ μιὰ γερὴ σβερχιά,
κι' εὐθύς τὴν πέρνει 'πίσω μὲ τὸ *Γιαγίς ὀλντοῦ*.
Κι' ἐγὼ ἐμπρὸς σὲ σένα καὶ 'στὸν Σουλτάνο σκύβω
κι' οὔτε στιγμή δέν παύω τὸν σβέρκο μου νὰ τρίβω.

Γιαγίς! φωνεῖ ὁ ἀναξ τῆς γῆς τῶν Κωνσταντίνων,
γιαγίς ὀλντοῦ! φωνάζουν κι' οἱ παῖδες τῶν Ἑλλήνων.
Κι' ἐγὼ τὸν ἑαυτὸν μου μ' αὐτὸ προηγορῶ
κι' οὔτε κανὲν δέν τρέφω πρὸς τὸν Σουλτάνον πάθος,
γιατὶ σ' αὐτὰ τὰ χρόνια, σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ,
κι' ὁ κύριος Βλαχάνης σουφρόνει κατὰ λάθος.

Ὡρα καλή σου, Μπέη, καὶ σῦρε 'στο καλό,
ἀλλ' ὅπου κι' ἂν σὲ στείλουν κι' εὐνοῦχος ἂν γενῆς,
τὴν ἐξοχότητά σου θερμῶς παρακαλῶ
ἐκεῖνον τὸν χορὸν μου ποτὲ μὴ λησμονῆς,
κι' οὔδὲ τὸν ἔρωτά σου μετὰ τῆς Φασουλῆ,
ποῦ ἔγινε ἀντάρα καὶ σύγχυσις πολλή.

Ὡρα καλή σου, Μπέη . . . σταμάτα νὰ σὲ 'δῶ . . .
ὦρα καλή σου, Μπέη, ἀγάπη μου χρυσῆ . . .
ὦρα καλή σου, Μπέη . . . ποιὸς ξέρει ἂν ἐδῶ
ἀπόγονον κανένα δέν ἄφησες καὶ σύ,
κι' ἂν Τουρκαλᾶς κανένας δέν ἔβγη μὲς 'στὴ μέση
μὲ τὸ 'δικό σου μπόι, μὲ τὸ 'δικό σου φέσι.

Ὡρα καλή σου, Μπέη, χαιρετισμοὺς σοῦ κάνω,
ἀλλ' ὅμως μὴν ξεχάσης νὰ 'πῆς εἰς τὸν Σουλτάνο
πῶς ὅταν τῶν μεγάλων ἀγωνιστῶν ἢ κόραις
μὲ τοὺς Σεκρεταρίους δέν θὰ περνοῦν τῆς ὥραις,
πῶς ὅταν δέν θὰ χάσκουν μὲ Τούρκους διπλωμάτας
κι' εἰς τούτους δέν θὰ δείχνουν γυμνάς τὰς ὠμοπλάτας.

Πῶς ὅταν δέν θὰ εἶναι καὶ ἡ νεότης σάπια
καὶ δέν θὰ τὴν ποτίζοι μὲ τοῦ σιδήρου χάπια,
πῶς ὅταν δέν θὰ εἶναι 'στο σβέρκο μᾶς καθόλα
τῆς Μπόρσας οἱ Ἑβραῖοι καὶ τὰ γαϊδούρια τᾶλλα,
πῶς ὅταν δέν θὰ εἶναι γαϊδουροκλέφτες πιὰ,
πῶς ὅταν γίνουν ἄνδρες κι' ἐδῶ μὲ ἀνθρωπιὰ.

Τότε βοὴν θ' ἀκούσῃ ἀγῶνος παραφόρου
κι' ἀνάστασιν θὰ ἴδῃ παντὸς Ἑλληνικοῦ,

θὰ κοκκινίσῃ μ' αἷμα τὸ κύμα τοῦ Βοσπόρου,
κι' ἐγὼ θὰ σᾶς ταῖσω τὸ Σετὰν μποκοῦ,
καὶ τῆς Φατμῆς τὴν βράκα θὰ τὴν γεμίσω μ' ἄμμο
καὶ ὄλων σᾶς τὰ μούτρα σαλάτα θὰ τὰ κάμω.

Αὐτὰ εἰς τὸν Σουλτάνον νὰ 'πῆς παρακαλῶ,
καὶ νῦν, κιοπέκ κιοπόγλου, 'στο στόμα σὲ φιλῶ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελταῖς.

Ἐβγήκαν οἱ *Χειμωνάρθοι* τοῦ ποιητοῦ Πολέμη,
ποῦ θὰ γενοῦν ἀνάρπαστοι ἀπ' ὄλο τὸ χαρέμι,
μ' Ἐρωτοκρίτων φλογερῶν κι' Ἀρετουσῶν γεινάτια,
μὲ νύφαις καὶ μὲ μάγισσαις καὶ μαγικὰ Παλάτια,
μὲ χίλια δηὸ αἰσθήματα, μ' ἐρωτικὴ λαχτάρα,
ποῦ λὲς πῶς ἔχει μιὰ καρδιά ὡς εἶδος ἀγκινάρα.
'Στοὺς στίχους του εἶν' ἐλαφρὸς τοῦ ἔρωτος ὁ πόνος,
οἱ στίχοι μουσικώτατοι, ποικίλοι, γλαφυροί,
ἀλλ' ἔχουν καὶ θαυμάσιον ἐξώφυλλον συγχρόνως
καὶ τύπον ἐντελέστατον τῶν ἀδελφῶν Περρῆ.
'Στοὺς *Χειμωνάρθους* τρέξατε, 'στοὺς *Χειμωνάρθους* ἴτε.
πρὸς τρία φράγκα μοναχὰ παντοῦ θὰ τοὺς εὐρήτε.

Ἐπῆρε τὸ βραβεῖον κι' ἡ προσφιλῆς *Ἐστία*
τοῦ νῦν ἐν Παρισίοις Συλλόγου τῶν Γραμμέτων,
καὶ τώρα ὅπου ἔχει ὡς πρώτη τάριστεῖα
καὶ γροῦπον ἐκ χιλίων δραχμῶν στρογγυλωτάτων,
ἄς σπεύσῃ 'στὴν *Ἐστία*ν πληθὺς συνδρομητῶν
καὶ ἄς δοθῇ 'στοὺς φίλους τραπέζι δυνατόν.

Δραχμὴν ἄς δώσῃ ὁ καθεὶς καὶ διὰρ' ἂν δέν βαστᾶ
πρὸς μίαν ἐπιχείρησιν μεγάλην κι' ἐθνικὴν . . .
ἢ τοῦ *Δαμβέργην Ἑβδομάς ἀγῶνα* συνιστᾶ
διὰ τὴν νέαν ἔκθεσιν τὴν Ὀλυμπιακὴν.
Καὶ πρῶτον μὲν, ἂν τὸ καλὸν τῶν Ὀλυμπίων θέλῃς,
πρὸς τὸν *Δαμβέργην* τάχιστα μίαν δραχμὴν θὰ στέλλῃς,
ἀλλὰ καὶ μίαν γνώμη σου θὰ στέλλεται συγχρόνως
περὶ τοῦ τί νὰ βραβευθῇ ἐξ ὄλου τοῦ ἀγῶνος.
Κι' ἂν γνώμην ἔγραψες καλὴν ὡς πρώτη θὰ κριθῇ,
τὸ δὲ ποσὸν τοῦ ρεφενέ ὡς γέρας θὰ δοθῇ
σ' ἐκεῖνο ποῦ ἐπρότεινε ἢ βραβευθεῖσα γνώμη . . .
αὐτὰ λοιπὸν καὶ στείλετε πολλὰς δραχμὰς ἀκόμη.

Καὶ ἴδομεν νὰ ἐκδοθῇ ἄνευ μικρᾶς ἀργίας
τὸ πρῶτον τεῦχος *Λεξικοῦ* τῆς Ἀρχαιολογίας
ἀπὸ τὰ Καταστήματα τὰ τοῦ Κωνσταντινίδη,
ὅπου τὸ μέλι ἀφθονὸν ὡς μέλισσα μᾶς δίδει.
Καὶ εἶναι θαῦμα νὰ ἴδῃς τὸν πλοῦτον τῶν εἰκόνων,
τιμᾶται δὲ ὀλόκληρον δραχμὰς τριάντα μόνον.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στο σῆῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ Ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, — δηὸ 'στο λάδι, τρεῖς 'στο ξύδι.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.